

Test otse töölaualt: kas 40-tolline nõgus monitor on pisut liiga suur?

6 years tagasi Autor: [Jonne Pitk](#)

IT-firma Uptime tarkvaraarendaja ja arvutimängur Jonne Pitk proovis mõne nädala jooksul järele, kas selline hiiglane nagu 40-tollise diagonaaliga nõgus arvutimonitor Philips BDM4037UW on mõnus nii töö tegemiseks (antud juhul programmeerimiseks ja kirjutamiseks) kui mängimiseks.

Alustame disainist. Positiivne on see, et välimuse poolest on see monitor üsna ilus, kuigi saab muidugi ka norida. Hõbedane, väga õhuke ja nõgus. Korpus on tegelikult plastmassist, mis siis, et eemalt jääb mulje, nagu oleks tegemist metalliga.

Jalg on see-eest üsna massiivne ja metallist, kuid mõnest tugevama materjalist võiks olla ka näiteks monitori ekraani ümber olev raam.

Kuigi jalg paistab tugev, saab sellest reguleerida ainult ekraani püstipidi kallet - kui tahad külgedele pöörata, siis tuleb monitori nihutada koos jalaga ning kõrgust reguleerida samuti pole võimalik. Ekraan kõigub ning vajaks tugevamat struktuuri, kui tahad ekraani puhastada, aga kuna disain on nii õhuke, siis kõikumine arvatavasti ongi paratamatus sellise suure diagonaali puhul.

Nõgusus – tore või siiski mitte?

Ühel hetkel jõudsid tehnoloogiamessidele uue moeröögatusena nõgusad ekraanid ja telerid. Suure turunduskampaaniaga asuti neile turgu looma, kiites nõgusa pinna omadusi kui võimalust justkui „pildi sisse minna“.

Nõgusus on muidu tore omadus, aga see kaardus pind ei sobi hästi valgusallikate-rikkasse ruumi. Philipsil on poolläikiv, mitte matt pind, mis peegeldab päris hästi ja koondab peegeldused kogu ruumis vaataja ette. Sellepärast on aga poolläikiv kate jällegi hea, et annab hämaras kirkust ja värve juurde näiteks filmi vaatamisel ja selgemate värvide kuvamisel.

Kui peab aga töötama poolpimedas, kus selja taga pole eriti valgusallikaid, siis ei sega ei nõgusus ega poolmatt ekraanikate üldse. Arvutiinimeste „unistuste koopas“ on see hea monitor ja sinna sobibki ideaalselt, kuna selles "koopas" eriti valgust mujalt niikuinii ei tule. Muul juhul aga on need kurvidest tingitud peegeldused veidi segavad.

Peale mõnenädalast testimist võib öelda, et nõgusus on pisut üle haibitud. Ei olnud seda võimast tunnet, et midagi oluliselt juurde annaks see, et ekraan sinu ees kaardub servadest. Pigem on see lahe lisaomadus, aga efekt on vaevumärgatav. Praegu mõjub see nagu 3D prillid kodusele telekale – midagi nagu oleks lähedat, aga kas see on pingutamist väärt, et endale igapäevaseks kasutamiseks sellise lisaomadusega seade võtta? Pigem ajaks enamusel juhtudel asja ära ka täiesti lame ekraan.

Kirjutamine hea, mängimine mõnikord hea

Tavalist Wordi teksti täisekraanil kirjutada on natuke suurevõitu, sest ekraanipind on tohutult avar kogu vaatevälja, aga kui näiteks võtta ette programmeerimiskeskond Visual Studio ja hakata koodi kirjutama, siis jääb mitmesugustele tööriistade akendele kahel pool tekstiakent väga palju ruumi ja koodi mahub keskele aknasse ka korraga palju ära, nii et programmeerides on see monitor vägagi ülevaatlilik.

Teksti puhul tuleb natuke kruttida arvuti ekraanisuurenduse seadeid. Suurusega 150% on tekstiga töötamine juba enam-vähem normaalne. 250-300% suurendusega on kiri aga liiga suur.

Mängimise kohapealt on väga okei mängida nii suurel ekraanipinnal, kui oled sellest natuke eemal (mis nõuab ebaharilikult suurt arvutilauda), aga Philipsi monitori reageerimiskiirus jääb keskpäraseks. Ametlikult on see 4 ms, aga tegelikult mängides ei saavuta sedagi. Spetsiaalsed Gamer kuvarid on tavaliselt reageerimisajaga alla nelja millisekundi ning kaadrisageduse hertse ka pakutakse seda tüüpi kuvaritele rohkem kui 60. Kuid see polegi spetsiaalne mängurikuvar. Rallimänge jm ilusaid ajaviitemänge rohke graafikaga, mida ei mängi n-ö mõisa peale, oli täitsa nauditav sellel suurel ekraanil mängida.

Värvid, heli ja muud tehnilised üksikasjad

Värvigamma on monitoril väga hea, räägivad asjatundjad. Programmeerimise vaatenurgast pole see väga oluline, aga kui mõni foto- või videotöötaja seda monitrit kasutaks, siis võiks värvide ulatuse osas ilmselt üsna rahule jääda. Vaatenurk aga on samas keskpärane, ei midagi erilist. Graafikatöötusel on vaatamata suurele värvigammale siiski silmaga tajutavalt kohati mõned värvid justnagu küllastunud.

Kuigi HDMI kaabliga saab kuvarisse arvatist ka heli saata, pole selle kvaliteet suurem asi. Kasutada võiks pigem mingeid muid väliseid kõlareid. Ka enamuse nutitelerite kõlarid on sellest monitorist paremad. Seega ei ole hea mõte seda hiigel-ekraani kohe telerina kasutama hakata. Kuigi laualt nii lähedalt vaadates oleks see ju nagu kodukino.

Menüüst leiab veidra valiku *Smartresponse*. Ei saa kohe üldse aru, miks peaks keegi tahtma reageerimiskiirust aeglasemaks panna kui maksimaalne võimalik?

4K eraldusvõime on lähedalt töötamise parim suurus, millest allapoole on juba sellise suurusega hiigel-ekraanil pikslid liiga selgelt näha, kuna need asuvad suurelt otse vaataja ees. 40-tollise ekraani ees istudes märkad juba väiksemaidki detaile. Kui oleks veel suurem monitor, siis hakkavad ikkagi juba pikslid liiga silmatorkavalt välja paistma ning mine tea, äkki veel suuremate monitoride puhul on juba 8K see miinimum, mida tahaks laual näha meetri kauguselt vaadates.

Ühendamisvõimalusi on monitoril rohkelt – HDMI 1.4 ja HDMI 2.0 pesa, DisplayPort 1.2 (2x) ning isegi vanamoodne VGA pesa on olemas. Selle kuvari puhul jääb VGA pesa lisamine arusaamatuks. Ainuke mõõndustega kasutus oleks siis, kui kasutada nelja sisendit korraga ning siis üks neist oleks üle VGA, kuigi ka sel juhul, aastal 2018 on see ikkagi kummaline.

USB seadmete majanduse võib samuti monitori abiga lauaalusest arvutikastist töölauale tuua, sest USB 3.0 pesad toetavad kuni 5 Gbit/s andmeedastuskiirusi ja üks neist kolmest ka kiirloomistik. *Picture-by-Picture* ehk *Multiview* aitab suurt ekraani ära kasutada mitme eri sisendi vahel: jaotades ekraani neljaks Full HD resolutsiooniga osaks, saab kõrvuti vaadata kas nelja arvutipilti, arvutit pluss telerit või veel midagi.

Kokkuvõtteks

Kui tahad osta selle monitori sülerile lisaekraaniks, siis uuri oma arvuti graafikakaardi võimekust. Testisime näiteks ühe üsna võimeka sülearvutiga, kuid ka see näitas 4K pildi puhul vaid 25 kaadrit sekundis, ei enam. Maksimumi ei saa tavalise süleriga kätte, sest pole tavaliselt nii vingeid graafikakaarte.

Õhku jääb rippuma küsimus, kellele see monitor õigupoolest suunatud on? Mängimiseks – käib kah lahendus. Videotöötuseks – veidi probleeme üleküllastunud värvidega. Filmivaatamiseks – pimedas ruumis hea, aga poolmati pinnaga peegeldab akendega ruumis natuke

liiga palju. Kas võtta hoopis teleri asendajaks? Siis on vaja lisakõlareid ja head pulti. Igas valdkonnas on midagi justnagu puudu, pole silmatorkavalt hea ja samas pole ka silmatorkavalt kehv. Saad odavalt väga suure monitori, mis tavakasutajale võib olla üsna hea diil, aga eraldi mingisse nišši, kus on kõrgendatud nõudmised, nagu ei sobi. Eraldi võttes tubli keskmine monitor, mis nõuab suuremat mööblit kaugemalt vaatamiseks, et ekraan liiga nina lähedal poleks ja lubab töötada paljude asjadega korraga.

TEHNILISED ANDMED

Philips BDM4037UW

Hind: 532 eurot

Ekraani diagonaal: 40 tolli

Paneeli tüüp: TP Vision TPT400UA-FN06 VA LCD Panel

Põhiresolutsioon: 3840 x 2160 pikslit (4K)

Maksimaalne heledus: 300 cd/m²

Värvide tugi: 1,07 miljonit (8-bits per subpixel plus dithering)

Reageerimisaeg (hallist halliks): 4 ms

Kaadrisagedus: kuni 60 Hz

Kaal: 11,6 kg

Kontrastisuhe: 4000:1 (dünaamiline kontrast 20 mln:1)

Vaatenurk: 178° nii horisontaalselt kui vertikaalselt

Taustavalgus: WLED (White Light Emitting Diode)

- [Testid](#)
- [Kuvarid ja telerid](#)

Pilt

